

Ôn Bài (3)

Kalama tri ân bạn thuongthoicogidau ghi chép.

[13/03/2026 - 09:54 - thuongthoicogidau]

Bốn nguyên tắc nhân quả là nhân tạo quả. Nhân thiện, nhân ác tạo ra sướng khổ. Đó được gọi là nhân tạo ra quả. Trường hợp thứ hai quả tác động quả là khi nhân quả này ta sẽ dễ dàng nhận nhiều cái quả khác liên quan. Khi mà mang thân nữ thì ta mới có điều kiện bị hoặc là được nhiều cái quả thuộc về nữ. Chứ tại có nhiều cái sướng và khổ chỉ có người nữ mới có. Cho nên mình phải mang thân nữ mình mới hỏi các vị nam làm vì có cái vụ mà người ta hầu mình như ông nội rồi người ta cho tiền mà nó còn năn nỉ gian sinh cầu khẩn? Có không? Tạm biệt có. Nhưng mà nữ có chỉ cần mặt mũi coi được một chút rồi tha hồ chảnh chệ làm phách là lì nó lại mà nhận tiền mình nhận của nó vui dữ lắm vậy đó. Ừ.

Vui lắm vậy đó. Giống như mình mỗi lần mình nhận mà giống như mình ban phước cho nó vậy đó. Có không có chứ mấy thằng đực rựa râu ria tùm lum làm có vụ đó. Đấy mà ngược lại có những cái nỗi khổ niềm đau mà chỉ có người nữ mới có. Xong chưa? Thế là trường hợp một là do nghiệp thiện ác mà ta bị khổ hay được sướng. Đó là nhân tạo ra quả. Nhưng mà trường hợp hai là quả tác động quả. Có nghĩa là khi ta lãnh cái quả thiện quả ác nào đó thì nó ta sẽ dễ dàng nhận các cái quả khác có liên quan hoặc cùng nhóm

Rồi trường hợp thứ ba là quả tác động nhân tức là khi ta nhận một cái quả nào đó thì ta sẽ dễ dàng tạo ác nghiệp hay thiện nghiệp hơn. Đấy là có những cái trường hợp mà sanh ra trong một cái điều kiện tâm sinh lý như thế nào đó bối cảnh gia đình xã hội, đất nước như thế nào đó khiến ta sống thiện dễ hơn hoặc ác dễ hơn. Đó gọi là quả tác động nhân.

Và rồi học thứ tư Đó là nhân tác động nhân. Có nghĩa là khi cái tần suất cái frequency của thiện hoặc ác mà nó xuất hiện nhiều thì nó sẽ để lại một cái dấu mòn cho cái âm thiện ác khác đi theo.

Nhớ bốn duyên không? Mọi thứ ở đời do duyên mà có duyên gồm có hai là duyên trợ sinh và duyên trợ lực. Duyên trợ sinh là những điều kiện giúp cái gì đó có Mặt, duyên trợ lực là điều kiện giúp cái gì đó đã có mặt được phát triển. Cả hai trường hợp duyên này lại có bốn trường hợp làm việc.

Trường hợp một là A giúp B bằng cách có mặt trước, A giúp B bằng cách có mặt sau. A giúp B bằng cách cùng có mặt, A giúp B bằng cách vắng mặt

Rồi pháp tu hơi thở pháp tu tâm từ.

Chuyện thứ ba tùy theo duyên nghiệp của mỗi người mà ta có kiểu thiện ác khác nhau. Cái câu này đúng hay sai?

Thí dụ như cùng thích sát sanh nhưng mỗi người sát một kiểu có không? Rồi cùng thích bố thí nhưng mỗi người bố thí một kiểu đúng không? Như vậy thì tùy theo cái căn cơ mỗi người mà ta Thiện ác khác nhau. Do thiện ác khác nhau cho nên khi mà tu hành hay là xa đọa chúng ta cũng không giống nhau.

Tại sao có người sanh ra làm cái loài ăn thịt sống mà tại sao có loài sanh ra ăn cỏ? Tại sao có một người sanh ra làm cái loài bay mà có người sanh ra làm cái loài lội hoặc là chạy? Chứ đâu phải phải ngẫu nhiên nha. Không phải ngẫu nhiên.

Rồi đó là do cái duyên nghiệp mà chúng ta thiện ác khác nhau. Và chính vì thiện ác khác nhau cho nên cái kiểu ác kiểu thiện cũng khác nhau và do kiểu ác kiểu thiện khác nhau cho nên nếu mai này mà có tu hành thì cái kiểu tu hành cũng khác nhau. Và vì cái kiểu tu hành khác nhau cho nên khi mà chứng đắc cái hành trình mà tiền chứng đắc giai đoạn mà cận đắc đạo không giống nhau. Có người phải nhìn vào cái đắng cái đau mà đắc có nhìn vào cái sướng cái ngọt mà đắc. là do cái kiểu tu.

Như thời Phật có một cái cô tiêu thư nhà giàu nức đỏ đỏ vách mà cái lỗi của gia đình kính công cao tường khuê môn cấm cửa không cho tiếp xúc ai cứ tìm người mà môn đăng hộ đối để mà cho làm quen. Mà các vị biết mà cái người môn đăng hộ đối thì không có nhiều mà trong cái đám không nhiều đó mà tìm được cái người mà xứng đáng thì nó hơi bị khó. Tức là chuyện đầu tiên là phải tìm cái người môn đăng hộ đối trước rồi mới tìm cái người vừa ý sau. Trong khi lẽ ra thời nay thì ngược

lại phải tìm cái người vừa ý trước gom về một rổ rồi trong cái rổ đó mình mới kiếm đũa nào mà nó có gia thế. Còn hồi xưa thì không. Hồi xưa gia thế trước mà khi mà đặt vấn đề gia thế thì coi như là khó. Thì thế là tức nước vỡ bờ không còn người nào để thương. Bèn thương cái thằng giúp việc. Khi mà không có người để thương thì nàng bèn bèn thương cái thằng người ở và thương xong thì hai đũa bèn dất nhau trốn đi. Và ở gần nhau thời gian hai người bèn có con thì coi như là sau khi có con thì nhớ mẹ lắm. Khi có mang cận ngày sinh nhớ mẹ thì nàng mới đòi về để cho mẹ nuôi thì chàng mới nói rằng mình trốn đi mà bây giờ gặp về gặp mẹ là coi như em nghĩ coi tình hình nó có ổn không? Thì thế là một hai ba lần sinh con đều đều là ông một tay nấu nước sôi cắt miếng chai lấy dao lam cắt cuốn rún chứ không có mà đi mụ bà bác sĩ gì hết á. Thì tới cái đũa thứ tư thì nàng chịu không nổi thì nàng mới là trốn chồng dất con đi về cha mẹ. Thì trên đường đi thì coi như gặp mưa bão lạc đường giữa rừng thì ông chồng ông mới rượt theo kịp thì ông thấy mẹ con lạnh lẽo ông mới đi đốn kiếm cây khô để mà ông sưởi mà trong lúc ông lặn xăn sao rần rần ông chết đó thì rồi vậy nó dài lắm rồi bà còn một thân một mình đó thì bà mới bồng con qua sông rồi bị nước cuốn tùm lum ở cuối cùng có một mình bà chồng chết con chết luôn rồi trên đường mới đi về nhà thì mới thấy xa xa có một đồng khói đồng lửa khói bốc ngất trời đó thì người ta cho biết rằng bố mẹ bà cũng bị bão chết đêm qua Chồng chết, con chết, bố mẹ chết thì nàng quá sức chịu đựng thì nàng mới cời hết y phục để trống lủng vừa đi vừa hát nghêu ngao. Thì lúc nó đi ngang cái chùa đó thì do cái tiền duyên quá khứ thì tự nhiên nàng quẹo cái chùa mà vừa đi vừa hát mình mày trụ lủi không áo quần gì hết đi hát bậy bạ. Các vị biết cái người mà dám cời hết thì mình biết là họ không còn cái gì nữa. Ừ thì lúc bà bước vô cái hội chúng Đức Phật đang giảng thì Đức Phật ngài ngài nói là Con đã khóc nhiều kiếp rồi. Nước mắt con nhiều hơn bốn biển bây giờ sao còn khóc nữa. Nghe như vậy lập tức tỉnh liền cái ánh mắt và cái âm thanh. Ánh mắt âm thanh của Đức Phật và cái power của Đức Phật cái từ trường cái năng lượng của Đức Phật phủ lấy nàng. Con khóc nhiều kiếp lắm. Khóc nhiều kiếp lắm. Bây giờ đừng có khóc nữa thì nàng mới ngồi sụp xuống. Thì mấy người nghe pháp là mới thấy cho nàng mấy cái khăn tròn đó. Thấy thấy thì nàng quán lên bắt đầu nàng nghe xong nàng đi xuất gia và sau đó nàng chứng qua A La Hán và trở thành vị tỷ kheo đệ nhất trì luật. Bên tăng là cái ngài Úc Pali là đệ nhất trì luật tức là vô địch về tạng luật thì bên Ni là có nàng là đệ nhất trì luật tên là Paṭācārā . Thì mình thấy cũng do cái kiêu tu sao đó cuối cùng cái hành trình mà tìm đến với đạo chua lết, chua quá. Trong khi cái nàng Sumedhā đó cũng là tiêu thư mà coi như trong lúc mà bố mẹ mà nhốt ở trên cái lâu đài đó bố mẹ nhốt thì nàng bèn nhắm mắt bèn đắc thiền. Còn cái bà kia nhốt bà cái bà bèn theo trai, mình thấy hai cái nó khác ,hai cái bèn nó khác nhau. Một cái là bèn theo trai, bên là bèn đắc thiền mà đắc xong nàng bèn đi xuất gia mà xuất gia xong cái thời gian mà xuất gia mà thời gian đắc đạo cách nhau có hai nốt nhạc thôi. Đồ rê cái là đắc à. Còn cái nàng kia trời ơi tôi nói bầm dập hết trơn mà cuối cùng vô tu khổ muốn chết luôn. Cái bữa mà nàng đắc cũng vất vả lắm. Thì cũng đắc kiêu ngộ lắm. Múc nước xối xuống rửa chân thì thấy cái nước nó chảy lan nó rút vô đất á. Cái thấy nó vô thường thì mình cũng vô thường. Bèn đắc bốn đế chứng alahan. Trong khi cái bà kia bà thờ có hai hơi đắc alahan. Lục thông tam minh và bốn trí vô ngại. Thì hai bà đắc xong thì đẳng cấp ngang nhau. Đúng. Nhưng mà thấy kiêu đắc chua quá giống mấy sinh viên vậy đó. Con nhà giàu kẻ đón người đưa cuối tuần về thăm ba má đầu tuần ba má lên thăm có người trời ơi đời sinh viên là tấm rido mà nấu lò xô rồi chưa kẻ bày đặt yêu đương rồi bầu bì rồi vừa học vừa nợ tín chỉ nợ credit rồi con nhỏ kia thì nó lên lên để con phá thai không kịp rồi nó khổ muốn chết rồi cuối cùng cũng lấy được cái bằng cho nên hôm nay tôi gặp mấy người mà lấy được bằng bác sĩ tôi không biết là họ đã bầm dập biết bao nhiêu.

Cho nên do cái kiêu tu của nhiều đời mà bây giờ khi mà mình cái giai đoạn tiền chứng đạo khác nhau. Có người phải thấy cái đẳng phải đắc. Thì này mình nhớ bốn loại ngựa không ta.

Đấy có con chỉ cần đỡ nhẹ nhẹ cái là nó đi. Có con phải quất một roi nó mới đi. Có con vừa đỡ vừa quất. Còn có con đi làm gỏi.

Cái vấn đề ở chỗ là có người nhìn nhân xấu mà đắc đạo, có người nhìn quả xấu mà đắc đạo. Cái vị mà nhìn nhân xấu là cái vị hồi này mà mà nhìn cái tâm tương tư thương nhớ của mình mà quán chiếu 12 duyên khởi đắc quả độc giác thì vị đó phải nhìn vào cái nhân bất thiện tâm bất thiện đó mà đắc còn có vị phải nhìn vào cái quả bất thiện mà đắc đúng không ta rồi còn có vị phải nhìn vào cái nhân thiện các vị phải nhìn vào quả thiện mới đắc có hiểu không.

Trong kinh kể chuyện này cũng phong thần nè các vị Có nghe cái chữ ca lãng tần già không? Là một cái loại chim mà nó hót lên á cái âm thanh của nó hay lắm. Có nghĩa là nó hay là hay là sao? Có nghĩa là con thú lớn mà rửa con thú nhỏ đó mà nghe được cái tiếng chim ca lãng tần già nó hót thì con thú lớn nó quên cái chuyện rượt mồi. Mà chưa ghê. Cái này mới ghê. Con thú nhỏ khi nghe rồi quên cái chuyện sợ chết. Cái đó mới ghê. Nó hót hay dữ lắm luôn. Con thú lớn rượt mồi mà nghe tiếng chim này hót không có nhớ để chuyện rượt nữa. đứng lại nghe mà con thú nhỏ đang bị rượt mà nghe tiếng này cũng bèn đứng lại để nghe chết cũng được. Thì à lúc đó Đức Phật đã viên tịch được khoảng 250 năm thì lúc đó là cái ông mà sếp Ấn Độ là vua A Dục ông có một bà hoàng hậu đấy thì có người thợ săn vào trong Tuyết Sơn á bắt được con chim ca lãng tần dài này đem về tặng cho hoàng hậu thì ông cũng nói vậy đó ông nói con chim này hót hay lắm nhưng mà sau đem nó về Nó không chịu hót mà nó bỏ ăn à. Thì ông này mới kêu ông vô ông nói nó thích ăn xoài chín á. Cho nó ăn xoài chín, cho cho nó ăn sao nó cũng không hót. Thì ông thợ săn nói nhớ rồi nhớ rồi. Nó thấy đồng loại nó mới hót đó là thấy con nữa nó mới hót mà con này nó hiếm quá sao mà kiếm được con thứ hai thì ông kia nó cứ cho nó soi gương nó hót, rồi nó nhìn trong gương. Thì cái bà hoàng hậu này nè bà cho nó ăn xoài chín xong rồi cho nó nhìn cái gương thì nó nó thấy cái tên trong kia đó nó tưởng là đứa thứ hai nó bèn hót trời ơi bà nghe cái tiếng của nó bà rưng rún thích lắm nhưng mà sao đây cái vấn đề nó mấy chỗ nhưng mà sao bà nghe như vậy mới mới bèn đã lại bèn nữa bà mới bèn nhớ tới Đức Phật trong kinh nói cái âm thanh của Đức Phật hay như là cái tiếng Phạm Thiên hoặc nếu Không có nghe ai không biết tiếng Phạm Thiên thì nghe cái tiếng chim ca lãng tần già thì có thể hình dung được nó lãnh lót hay lắm. Thì bà nghe như vậy mấy bà mấy suy nghĩ thế này. Con chim này nó là loài vật bàng sinh mà nó hót cũng bằng tâm bất thiện. Chúng loại thấp kém mà tâm tư thấp kém. Vậy mà âm thanh nó còn hay như vậy. Nói gì là đức thế tôn như lai chánh đẳng giác. Luôn luôn nói chuyện bằng đại trí đại bi hiểu không? Thì cái âm thanh nó còn hay cỡ nào nữa. Nhưng mà bà lại nghĩ thêm âm thanh đó là khổ đế. Đã là khổ thì phải bị vô thường. Ở đời này không có cái khổ nào đáng để mình dính mắc. Dính trong đó là tạo thêm khổ khác. Bà cứ như vậy mà bà quán chiếu bốn đế bà đắc tu đà quả. Như vậy thì bà này rõ ràng là bà phải nhờ cái ngọt bà mới tu được.

Rồi thời Phật cũng có một vị tỳ kheo buổi trưa nắng chang chang vậy nè ra ngồi thiền thì lúc ngồi thì cái bóng mát nó còn nhưng mà ngồi hồi cái vô sâu định nó vô sâu quá cái cái bóng nó bị nghiêng. Thì nó hết hết mát là nắng nguyên con. Thì lúc vị này nghe nó nóng quá mới mở mắt ra thì biết này giờ mình ngồi trong nắng thì vị nó mới nghĩ thế này. Nóng thiệt nhưng mà cái nóng này không bằng cái nóng địa ngục. Nếu mình không tu mình sẽ bị đọa. Cái nóng này không bằng cái nóng sinh tử vị này nghĩ như vậy tiếp tục thiền định và chứng alahan.

Rồi rồi một vị nữa là sau một cơn mưa chiều trong rừng vị này bước ra nghe cái mùi nước mùi lá nó sũng nước á. Mùi lá mùi lá rừng nó sũng nước nó mát hít cho nó đầy cái phổi mà nó mát rồi nó sạch sẽ không. bụi không còn nắng thì vị đó mới suy nghĩ rằng không tu thì tâm mình đây phiền não như một cơn mưa chiều sau mưa, một một khu rừng chiều sau mưa nếu có tu thì thiện pháp của ta nó cũng đầy áp tâm hồn như một khu rừng sau mưa. Vị đó nghĩ như vậy chứng a la hán. Tức là đắc đạo bằng một cái buổi chiều mưa mát lạnh

Tức là cái kiêu tu của mình như thế nào thì nó mai một nó mới đẩy đến cái vị mình đắc đạo kiểu gì Thí dụ như quý vị đi chơi tôi đâu có cần. Nhiều khi các vị đại đắc đạo ở chợ trời mình đâu có biết. Nhìn đồ cũ để thấy mình còn mới thí dụ vậy. Bởi là cái lúc mà đang nhảy dù mà nó rung quá đó thì nhìn cái rung đó mà đắc.